

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/139/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118217234
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118217234.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: G.. U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX X. A. Q., (pôvodne G.. U. Q. - IMBIZ, s miestom podnikania Mlynská 39, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 17 928 940, podnikateľský subjekt má pozastavenú činnosť od 04.01.2020 do 04.01.2023), zastúpeného zástupcom: HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Prielohy 1012/1C, 010 07 Žilina, IČO: 47 249 722, proti žalovanému: SCP s.r.o., so sídlom Veľká okružná 59A, 010 01 Žilina, IČO: 36 292 079, zastúpenému zástupcom: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábregie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, v konaní o náhradu škody 269.766,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2018-359 zo dňa 13. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2018-359 zo dňa 13. februára 2020 z r u š u
je a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v poradí prvým výrokom žalobu zamietol v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol v poradí druhým výrokom tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania okresný súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaviazať žalovaného na náhradu škody vo výške 269.766,72 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom tvrdení, že na základe podnájomnej zmluvy so spoločnosťou Obuv LUNA, s.r.o. mal v podnájme časť nebytových priestorov nachádzajúcich sa v obchodnom centre v Prievidzi. Spoločnosť Obuv LUNA, s.r.o. mala tieto priestory prenajaté na základe nájomnej zmluvy so žalovaným. Žalovaný dňa 25.02.2013 zadržal tovar v danom priestore, avšak žalobca sa domáhal vydania vecí v súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava II, v rámci ktorého bol vydaný rozsudok dňa 24.09.2014, ktorým bol žalovaný zaviazaný huteľné veci žalobcu vydať. Pri preberaní vecí zistil, že neboli vydané všetky veci, ktoré žalovaný mal vydať a zároveň niektoré z vydaných vecí boli poškodené, resp. došlo k poklesu ich hodnoty. Na základe znaleckého posudku bola určená škoda rozdielom medzi všeobecnou hodnotou v čase zadržania a hodnotou v čase vydania.

3. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že nárok žalobcu je premlčaný, vzťah sa spravuje Občianskym zákonníkom, nárok je nedôvodný, nepreukázaný a žalovaný ho popiera. Žalovaný uviedol, že bol povinný vydať zadržaný tovar, ale porušením povinnosti vyplývajúcej z občiansko-závazkového vzťahu, vzťah sa netýka podnikateľskej činnosti. Keďže ide o povinnosť v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka, nárok žalobcu sa spravuje Občianskym zákonníkom a nie Obchodným zákonníkom. Mal za to, že trojročná premlčacia lehota uplynula, keďže tovar bol zadržaný 25.02.2013. Objektívna lehota je trojročná a nárok žalobcu sa premlčal 25.02.2016. Uvedené vyplýva aj

z toho, že žalobca vyčíslil škodu vychádzajúc z hodnoty tovaru v čase poškodenia, a to v čase zadržania tovaru. Ak žalobca chcel tvrdiť, že škoda vznikla inokedy, tak ju nepreukázal, vzhľadom na jeho určenie výšky škody, nakoľko vychádzal výlučne z hodnoty tovaru ku dňu jeho zadržania a nie k akémukoľvek inému momentu. Mal za zrejmé, že aj dvojiročná subjektívna lehota, ktorá začala plynúť momentom, keď sa žalobca dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, teda momentom škodovej udalosti, uplynula. Žalobca sa o škode dozvedel najneskôr dňa 16.05.2013, kedy podal žalobu na vydanie vecí. Najneskôr v tomto momente žalobca vedel identifikovať subjekt, ktorý mu spôsobil škodu, vedel, že mu na tovare začína vznikať škoda. Subjektívna lehota teda uplynula najneskôr dňa 16.05.2015, a teda z tohto dôvodu je nárok premlčaný. Keďže škoda nebola spôsobená úmyselne, tak nie je možné aplikovať desaťročnú lehotu. Žalovaný v čase zadržania vecí nemal vedomosť, že veci patria žalobcovi. Zároveň mal za to, že nárok žalobcu nie je preukázaný, pretože žalobcom uvedená všeobecná cena nie je všeobecnou hodnotou vecí. Zo znaleckého posudku vyplýva všeobecná hodnota tovaru k 25.02.2013 a hodnota vydaného tovaru v dňoch 09.07.2018 až 18.07.2018, pričom znalec uviedol, že reálny stav tovaru v čase jeho zadržania mu nie je známy, preto pri vyčíslení žalobcovej všeobecnej hodnoty tovaru nemohol vychádzať z jeho skutočného stavu v čase škodovej udalosti, teda v čase zadržania tovaru, ale vychádzal iba zo žalobcom poskytnutých a určených cien a išlo o ceny tovaru, za ktoré žalobca plánoval tento tovar predávať. Žalobca netvrdil, ani nepreukázal, že by zadržaný tovar za ním stanovené ceny predal a že by predal všetok tovar. Hodnotu vecí nemožno určiť na základe predajnej ceny tovaru určenej poškodeným subjektom. Žalobcom určené ceny tovaru nemôžu predstavovať legitímny podklad pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru.

4. Okresný súd v odseku 3. odôvodnenia uviedol podstatné vyjadrenia žalobcu v rámci repliky v podaní zo dňa 15.05.2019 a v odseku 4. odôvodnenia vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu.

5. Na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu právne posúdeného podľa Čl. 8, Čl. 15 ods. 1, 2, Čl. 4, § 151 ods. 1, 2, § 186 ods. 2 veta prvá, § 191 ods. 1 CSP v spojení s § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 126 ods. 1, § 106 Občianskeho zákonníka, § 391, § 397, § 398, § 757, § 373, § 379, § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že námietka premlčania bola vznesená žalovaným opodstatnene, že žalobca nepreukázal relevantným a hodnoverným spôsobom výšku škodu, a preto žalobe nemohol vyhovieť.

6. Okresný súd mal nepochybne preukázané, že žalobca v rámci podnikateľskej činnosti užíval priestory na základe podnájomnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou Obuv LUNA, s.r.o., ktorá dané priestory užívala na základe nájomnej zmluvy so žalovaným. Žalovaný v domnení, že tovar v danom priestore je nájomcu, zadržal, na základe čoho sa žalobca domáhal vydania zadržaných vecí. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15C/116/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/855/2014, bol žalovaný zaviazaný zadržané veci vydať žalobcovi.

7. Okresný súd poukázal na to, že podľa žalobcu týmto neoprávneným zadržiavaním po dlhú časovú dobu došlo k znehodnoteniu tovaru, pričom škoda spočíva v porušení povinnosti žalovaného tovar nezadržať, riadne a účelne skladovať a vydať v nepoškodenom stave. Mal za to, že premlčanie možno posudzovať až od vydania tovaru. Škoda spočíva v znehodnotení a strate hodnoty tovaru, ktorú spôsobil žalovaný tým, že tovar zadržiaval a spôsobom skladovania. Keďže išlo o tovar sezónny, o kolekciu na rok 2013 tým, že mu bolo žalovaným znemožnené disponovať s daným tovarom, došlo k poklesu jeho hodnoty z dôvodu veku, starnutia, degradácie materiálu s tým, že tovar kolekcie pre rok 2013 je nemožné predávať v roku 2018 za také ceny, ako by bolo možné v roku 2013. Žalobca tvrdil, že škoda vznikala postupne.

8. Okresný súd uviedol, že žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania a na tom, že výška škody nie je preukázaná.

9. Okresný súd mal za nepochybné, že strany konania sú podnikateľské subjekty a ku škode malo dôjsť v rámci výkonu ich podnikateľských aktivít, pričom medzi stranami konania neexistoval žiadny zmluvný záväzkový vzťah. Žalovaný neoprávnené zadržal veci žalobcu v domnení, že ide o veci nájomcu, ktorý bol v zmluvnom vzťahu so žalobcom, ako aj so žalovaným. Počas zadržania mala vzniknúť žalobcovi škoda na zadržanom tovare, pričom obe strany konali ako podnikatelia počas svojej podnikateľskej činnosti. V zmysle § 757 Obchodného zákonníka sa ustanovenie § 398 Obchodného zákonníka aplikuje aj na práva na náhradu škodu z porušenia mimozmluvných povinností ustanovených

Obchodným zákonníkom. Bolo nepochybné, že žalovaný konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti tak, že zasiahol do podnikateľskej činnosti žalobcu, teda porušil svoje povinnosti zásahom do práv žalobcu. Podľa okresného súdu nemožno však vychádzať pri posúdení tak, že žalovaný porušil povinnosť vydať zadržané veci. Žalovaný porušil povinnosť už tým, že v rámci podnikateľskej činnosti zasiahol neoprávneným zadržaním vecí do práv žalobcu ako podnikateľského subjektu. Keďže ide o podnikateľské subjekty a k zadržaniu, a tým aj ku škode došlo v rámci vykonávania ich podnikateľskej činnosti, aj keď nie vo vzájomnom zmluvnom vzťahu, okresný súd posúdil, že ide o vzťah, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom.

10. Okresný súd nesúhlasil so žalovaným, že porušil povinnosť výlučne upravenú v Občianskom zákonníku, z ktorého dôvodu je nutné aplikovať výlučne Občiansky zákonník. Považoval za potrebné upresniť, že žalovaný porušil povinnosť tým, že neoprávnené zasiahol do práv iného, teda porušil jednu zo základných ústavných povinností. Nešlo výlučne o povinnosť danú Občianskym zákonníkom, predsa podľa § 261 ods. 1, 8, 9 Obchodného zákonníka sa riadi daný vzťah Obchodným zákonníkom a Občiansky zákonník sa použije iba vtedy, ak Obchodný zákonník neobsahuje konkrétnu úpravu na niečo, v ktorej súvislosti poukázal okresný súd na § 261 ods. 1 v spojení s § 261 ods. 8 a 9 Obchodného zákonníka.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a povahu účastníkov vzťahu okresný súd posúdil, že sa vzťah riadi Obchodným zákonníkom, pričom žalovaný skutočne konal v rozpore s právnymi predpismi, keď neoprávnené zadržal veci žalobcu, teda porušil povinnosť v rámci mimozmluvného vzťahu počas výkonu svojich podnikateľských aktivít. Obe strany nekonali ako súkromné osoby, ale ako podnikateľské subjekty v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Bolo nepochybné, že žalovaný prenajal nájomcovi Obuv LUNA, s.r.o. priestory a ten ich následne poskytol zmluvou o podnájme žalobcovi, a to so súhlasom žalovaného a s poukazom na čl. IX ods. 4.1. Nájomnej zmluvy, v zmysle ktorého prenajímateľ vopred dáva súhlas s podnájomom časti predmetu nájmu žalobcovi, čo medzi stranami sporné nebolo.

12. Súd prvej inštancie mal za nepochybné, že k zadržaniu vecí došlo dňa 25.02.2013. Žalobca podal voči žalovanému žalobu na vydanie vecí na Okresnom súde Bratislava II dňa 20.05.2013 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2018. Následne veci boli vydané, pričom podľa uvedenia žalobcu niektoré veci boli poškodené, tovar bol nekompletný a keďže išlo o kolekciu pre rok 2013, tak v roku 2018 bol ťažko predajný. Žaloba na náhradu škody bola podaná na okresnom súde až dňa 28.12.2018 (správne malo byť uvedené 19.12.2018).

13. Okresný súd v prvom rade považoval za potrebné ustáliť začiatok premlčacej doby, teda okamih, kedy žalobca mohol uplatniť svoj nárok prvýkrát. Tým, že tovar - kolekcia pre rok 2013 bol zadržaný, žalobca si musel byť vedomý, že každým dňom sa hodnota tovaru znehodnocuje a predajnosť znižuje. Okresný súd posúdil, že škoda žalobcovi vznikla zadržaním, teda 25.02.2013. Týmto okamihom nastalo znižovanie hodnoty tovaru, vecí. Keďže žaloba bola podaná až dňa 28.12.2018 (správne malo byť uvedené dňa 19.12.2018), okresný súd posúdil vznesenú námietku premlčania za opodstatnenú, nakoľko žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty. Žaloba bola podaná až po vyše štyroch rokoch od vzniku škody, od okamihu začiatku plynutia premlčacej doby. Žalobcovi nič nebránilo uplatniť si daný nárok spolu so žalobou o vydanie vecí. Okamih, kedy škoda začala/vznikla, bol deň, kedy bol tovar zadržaný. Pokiaľ žalobca tvrdil, že výšku bolo možné ustáliť až po vydaní vecí, okresný súd uviedol, že výška škody sa postupne menila dĺžkou trvania zadržania vecí a túto výšku bolo možné vždy ustáliť postupne v rámci súdneho konania ku konkrétnemu dňu až do vydania vecí/tovaru.

14. Podstatným podľa okresného súdu bolo, že škoda začala vznikať samotným zadržaním, čoho si žalobca musel byť vedomý ako podnikateľ a predajca takého tovaru a samozrejme aj vzhľadom na druh tovaru. Teda okamih vzniku škody bol deň zadržania, keďže tým dňom žalobca nemohol disponovať s daným tovarom, nemohol ho predávať a strácal na hodnote a na predajnosti. Výška škody, ktorá sa postupne menila, nemá totiž vplyv na okamih vzniku škody. Uvedené podľa okresného súdu vyplývalo aj zo samotného konania žalobcu, keďže v rámci trestného oznámenia/konania si uplatnil škodu v konkrétnej výške, ktorá sa od uplatnenej výšky v tomto konaní obzvlášť neodlíšila, hoci žalobu podal v roku 2018 a v rámci trestného konania si škodu v konkrétnej výške uplatnil už dňa 30.08.2013. Teda žalobca si škodu v tej výške uplatnil už 30.08.2013, napriek tomu ju na súde neuplatnil, a to ani po odmietnutí trestného oznámenia.

15. Okresný súd zdôraznil, že aj z vyjadrenia samotného žalobcu vyplývalo, že škoda vznikla zadržaním tovaru, žiadny iný dátum, či okamih neuvádzal. K zadržaniu došlo 25.02.2013. Žalobca si výšku škody uplatnil vychádzajúc z rozdielu ceny v čase zadržania vecí a ceny v čase vydania, z čoho vyplývalo, že ku škode došlo dňom zadržania, aj keď výška sa postupne vyvíjala, ale výška škody nemá vplyv na okamih vzniku nároku, v ktorej súvislosti poukázal na záver vyjadrený v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo/2749/2004. Okresný súd zhodnotil, že žalobca vedel o škode, ako aj o zodpovednej osobe, a to minimálne v deň podania žaloby o vydanie vecí, t.j. 16.05.2013. V tom čase mal žalobca vedomosť o subjekte, ktorý zadržal tovar a mal mu spôsobiť škodu a zároveň aj hodnotu zadržaného tovaru, s ktorým stratil žalobca možnosť disponovať a ďalej ho predávať. Teda už v čase zadržania musel žalobca mať vedomosť, aký tovar mu bol zadržaný a v akej hodnote, čo potvrdila aj skutočnosť, že si vyčíslil výšku škody v trestnom konaní dňa 30.08.2013. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že v zmysle ustálenej súdnej praxe dozvedieť sa o škode znamená, že poškodený - žalobca sa dozvie o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, že právo na jej náhradu možno uplatniť na súde (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo 477/2001).

16. Okresný súd uviedol, že žalovaný poukázal na to, že žalobca si uplatnil náhradu škody už v trestnom konaní, teda je nepochybné, že už k 30.08.2013 bolo možné uplatnenie škody. Trestné konanie, v ktorom si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, bolo právoplatne skončené dňa 12.02.2014 bez uloženia povinnosti nahradiť škodu, čo žalobca nespochybnil.

17. Zo Zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného, t.j. žalobcu zo dňa 30.08.2013 na OR PZ Prievidza mal okresný súd zistené, že žalobca si uplatnil v ten deň náhradu škody za zariadenie prevádzky vo výške 24.280,69 Eur, na tovare 297.107,42 Eur a za komisioných dodávateľov. Uznesením zo dňa 19.12.2013 bolo trestné oznámenie odmietnuté a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014.

18. Pokiaľ aj plynutie premlčacej lehoty spočívalo v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, tak podľa okresného súdu je nárok premlčaný, nakoľko k zadržaniu došlo 25.02.2013, škoda bola uplatnená v rámci trestného konania - pri výsluchu svedka/poškodeného dňa 30.08.2013, trestné oznámenie bolo odmietnuté uznesením z 19.12.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014, žaloba na náhradu škody bola podaná až 28.12.2018 (správne malo byť uvedené 19.12.2018), teda po uplynutí premlčacej lehoty.

19. Ak žalobca tvrdil, že škoda nespočívala len v znižovaní hodnoty vzhľadom na vek tovaru a typ kolekcie, ale aj vzhľadom na poškodenie, či vydanie nekompletného tovaru, tak okresný súd zdôraznil, že skutočne žalobca tieto skutočnosti sa mohol dozvedieť najskôr vydaním tovaru od žalovaného, avšak považoval za potrebné zdôrazniť, že prvotná škoda vznikla už tým, že veci boli zadržané, teda okamihom zadržania s tým, že výška škody sa menila podľa počtu dní zadržania. Zároveň zdôraznil, že keby malo ísť len o škodu z dôvodu poškodeného tovaru, či nekompletného odovzdania vecí, a to aj v dôsledku nesprávneho skladovania, žalobca predložil na preukázanie výšky škody Znalecký posudok č. 26/2018, ktorý určil všeobecnú hodnotu vecí k 25.02.2013 vo výške 284.206,61 Eur a trhovú hodnotu vecí, t.j. cenu, za ktorú by bolo možné tieto veci prediť, vo výške 284.206,61 Eur a zároveň stanovil trhovú hodnotu vecí ku dňu ich prevzatia žalobcom vo výške 14.439,89 Eur. Na základe toho žalobca požadoval v tomto konaní rozdiel týchto hodnôt, t.j. 269.766,72 Eur. Okresný súd zdôraznil, že predložený znalecký posudok, ako ani žiadny iný dôkaz nerozdelil škodu, nešpecifikoval, nerozlišoval, ale určil iba jednu celkovú škodu.

20. Okresný súd poukázal na to, že vo veci vypočul znalkyňu Ing. Szabovú, ktorá znalecký posudok vypracovala, z výpovede ktorej vyplývalo, že pri určení všeobecnej hodnoty tovaru vychádzala iba zo žalobcom poskytnutých a žalobcom určených cien tovaru. Išlo pritom o ceny tovaru, za ktoré žalobca plánoval tento tovar predávať. Z ničoho nevyplývalo, či by žalobca zadržaný tovar za ním stanovené predajné ceny aj predal a že by predal všetok tovar. Sám žalobca uviedol, že niektorý tovar dáva do zľavy a podobne. Podľa okresného súdu znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku bez akéhokoľvek porovnania, či overenia, či inej kontroly, neskúmala ceny predložené žalobcom a bez ďalšieho tieto ceny použila pri znaleckom posudku. Nevykonala žiadne porovnanie, či prieskum a podobne.

21. Okresný súd uzavrel, že všeobecnou hodnotou vecí nemôžu byť žalobcom určené predajné ceny vecí, nakoľko predajné ceny vecí sa skladajú z cien, za ktoré žalobca tovar obstaral, z predajných prirážok prirátaných žalobcom a z DPH. Zo znaleckého posudku teda nevyplýva skutočná

škoda žalobcu. Zdôraznil, že hodnotu veci nemožno určiť na základe predajnej ceny tovaru určenej poškodeným subjektom. Pre určenie hodnoty veci nie je podkladom skutočne zaplatená, požadovaná alebo ponuková cena veci, ale hodnota aspoň orientačne určená podľa vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z.. Žalobcom určené predajné ceny tovaru nemôžu predstavovať legitímny podklad pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru. Z uvedených dôvodov preto okresný súd posúdil tento znalecký posudok za neobjektívny a nehodnoverný, nepreukazujúci výšku škody.

22. Podstatným, podľa okresného súdu bolo, že nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko okamih vzniku škody bol ustálený ako deň zadržania vecí, t.j. 25.02.2013 a žaloba bola podaná na okresnom súde až dňa 28.12.2018 (správne 19.12.2018), teda po viac ako 5 rokoch. Pokiaľ si žalobca uplatnil škodu v rámci trestného konania dňa 30.08.2013, trestné oznámenie bolo odmietnuté dňa 19.12.2013, a to uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014. Napriek prípadnému spočívaniu bola doba od vzniku škody do podania tejto žaloby viac ako 4 roky. Na uvedené nemalo vplyv podanie žaloby na OS Bratislava II o vydanie vecí.

23. Okresný súd uviedol, že pokiaľ by aj posudzoval osobitne časť škody, ktorú však žalobca konkrétne, ani číselne nekonkretizoval osobitnou výškou, a to škodu za poškodenie vecí, či nekompletné vydanie, čo zistil až po vydaní vecí, t.j. 07/2018, tak v tejto časti žalobca jednak nešpecifikoval konkrétnu výšku, keďže si uplatnil škodu v celkovej výške 269.766,72 Eur ako rozdiel medzi hodnotou vecí v čase zadržania a hodnotou vecí v čase vydania, a teda žalobca nepreukázal výšku žiadnej škody. Výšku škody žalobca nepreukázal ani predloženým znaleckým posudkom, ktorý okresný súd posúdil za nehodnoverný, pričom žalobca nerozlišoval pri určení výšky škody škodu za poškodenie, škodu za stratu, škodu za zníženie hodnoty, teda pri uplatnení koncentračnej zásady a ďalších zásad CSP nebolo možné tieto samostatné výšky odčleniť, či určiť, pričom žalobca to ani nepožadoval. Okresný súd konštatoval, že námietka premlčania bola vznesená žalovaným opodstatnene a nad rámec uviedol, že v opačnom prípade i tak žalobca nepreukázal relevantným a hodnoverným spôsobom výšku škody, a teda ani v takom prípade nebolo možné žalobe vyhovieť.

24. Okresný súd ďalej poukázal na to, že právny zástupca žalobcu navrhol výsluch žalobcu, avšak napriek tomu, že boli vo veci nariadené tri pojednávania, na žiadne z nich sa žalobca nedostavil, hoci bol taktiež predvolávaný. Hoci najprv žalovaný sa pripojil k návrhu na výsluch žalobcu, následne už na tom netrval. Okresný súd výsluch žalobcu nevykonal s poukazom na § 195 CSP, nakoľko súd mal za to, že tvrdené skutočnosti bolo možné preukázať aj inak a bolo by nutné pojednanie odročiť, keďže žalobca sa na žiadne z troch nariadených pojednávanií nedostavil napriek jeho predvolaniu.

25. Okresný súd vykonané dokazovanie hodnotil v zmysle § 191 CSP, posúdil skutkovú a právnu dôvodnosť žaloby tak, ako vyplývala z výrokovvej časti rozhodnutia so záverom, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia. Okresný súd posúdil opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania a aj to, že žalobcov nárok nie je len premlčaný, ale ani nie je preukázaný ohľadom výšky škody, a preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

26. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol úspešný v celom rozsahu, okresný súd mu priznal náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia.

27. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Podľa žalobcu závery okresného súdu, že nárok na náhradu škody je premlčaný a ak by aj nárok na náhradu škody premlčaný nebol, žalobcom uplatnená výška škody nie je preukázaná, nie sú právne správne a nezohľadňujú všetky aspekty prejednávanej veci. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy teoretické a aplikačnou praxou prijaté závery, že ak nárok na náhradu škody tvorí neoddeliteľný celok, premlčacia doba začne plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode (R 38/1975). Plynutie premlčacích lehôt preto nemožno odvodzovať od okamihu, kedy žalovaný tovar žalobcu zadržal. Od zadržania tovaru až do jeho vydania žalobca totiž nemal vedomosť, v akom stave sa tovar nachádza, teda v akej výške a či vôbec na tovare ako celku vznikla určitá škoda, resp. aká je zostatková hodnota tovaru, teda aké veľké je jeho znehodnotenie a škoda, ktorá žalobcovi týmto znehodnotením vznikla. Z pohľadu objektívnej premlčacej doby za udalosť, z ktorej vznikne škoda, nemožno považovať len samotný okamih zadržania tovaru. Škoda, ktorú si žalobca uplatňuje, nevznikla v okamihu zadržania tovaru, ale je dôsledkom

dlhodobo udržiavaného protiprávneho stavu zo strany žalovaného. Preto nemožno okamih začatia plynutia objektívnej premlčacej lehoty stotožniť s okamihom zadržania tovaru, ale je nutné brať do úvahy, že táto škoda ako neoddeliteľný celok má pôvod v dlhšom časovom období. V otázke subjektívnej premlčacej lehoty potom platí, že v čase zadržania tovaru žalovaným žalobca nemohol mať vedomosť o tom, aká škoda mu vznikla - výšku škody spočívajúcu v znížení hodnoty tovaru bolo objektívne možné vyčísliť až po tom, ako žalovaný tovar vydal. K okamihu zadržania tovaru teda nemohla začať plynúť ani subjektívna premlčacia lehota. Ak žalovaný udržiaval protiprávny stav, pričom súčasne žalobca po celú dobu zadržanie tovaru namietal a zákonnou cestou sa domáhal ochrany pred týmto neoprávneným zásahom žalovaného, nemožno tvrdiť, že bol vo vzťahu k svojim právam pasívny a rovnako uvažovať nad tým, že by v takom prípade mal byť žalovaný chránený premlčaním, pretože sám predlžoval protiprávny stav, ktorým vznikala škoda. Žalobca zdôraznil, že v čase zadržania tovaru nebolo možné nárok na náhradu škody voči žalovanému efektívne uplatniť, pretože nemohol ani len predpokladať, v akom stave a predovšetkým kedy mu žalovaný zadržaný tovar vydá. Nemohol tak v žiadnom prípade uplatniť svoje práva na súde, teda nebola splnená podmienka, ktorú aplikačná prax vyžaduje pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby (vedomosť o rozsahu škody) a rovnako nebola naplnená podmienka plynutia objektívnej premlčacej lehoty, pretože škoda na tovare vznikala v priebehu celého obdobia udržiavania protiprávneho stavu zo strany žalovaného. Osobitne uvedené argumenty platia vo vzťahu k tovaru, ktorý mu žalovaným nebol vydaný vôbec, pretože táto škoda vznikla až tým, že žalovaný mu tovar nevydal. V čase zadržania tovaru žalobca nemohol mať o tejto škode vedomosť a nemal ju ako uplatniť voči žalovanému.

28. Žalobca zdôraznil, že škoda na zadržanom tovare vznikala postupne, udržiavaním protiprávneho stavu zo strany žalovaného. Škoda spočíva v znehodnotení tovaru jeho dlhodobým a úplne protiprávnym zadržaním zo strany žalovaného, počas ktorého bol tovar navyše nesprávne uskladnený. Nemožno tvrdiť, že táto škoda na tovare vznikla už okamihom jeho zadržania. V tomto okamihu škoda len začala vznikať a zavŕšila sa až ukončením protiprávneho stavu zo strany žalovaného, teda vydaním tovaru. Až v tomto okamihu možno hovoriť o ukončení škodového deja a žalovaným udržiavaného protiprávneho stavu. Tieto okolnosti majú priamy dopad na posúdenie objektívnych a subjektívnych premlčacích lehôt, v ktorej súvislosti poukázal na závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 2749/2004. Žalobca dal do pozornosti, že premlčacia lehota v prípade uplatnenia nároku na náhradu škody z trvajúceho protiprávneho stavu nemôže uplynúť pred ukončením tohto protiprávneho stavu, pretože týmto výkladom premlčania by sa poskytovala ochrana protiprávnemu stavu a škodcovi by tak stačilo protiprávny stav len dostatočne dlhodobo udržiavať. Podľa žalobcu právnym názorom súdu prvej inštancie došlo k nedôvodnej ochrane strany, ktorá zjavne porušila svoje právne povinnosti. Okresný súd správne konštatoval, že právnou povinnosť porušil žalovaný, s čím žalobca súhlasil. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že škodu bolo možné ustáliť postupne v rámci súdneho konania ku konkrétnemu dňu až do vydania tovaru, považoval žalobca za nelogické a nemožné. V čase zadržania tovaru a ani následne počas jeho zadržania žalobca nemal a nemohol mať žiadnu vedomosť o tom, ako dlho bude žalovaný protiprávny stav udržiavať, nemohol nijakým spôsobom určiť, aká bude výsledná výška škody, t. j. aké znehodnotenie na tovare vôbec vznikne. Nielen subjektívne, ale ani objektívne nebolo možné výšku takto spôsobovanej škody na tovare určiť. Okrem toho by výšku nároku zo znehodnotenia tovaru žalobca nemohol nijako ustáliť, pretože tovar nemal k dispozícii a jeho zadržanie, a tým aj nárast škody pokračovali. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že jeho postup v konaní jednoznačne preukazuje, že škoda vznikla už zadržaním tovaru. Okresný súd opomenul, že pri výpočte výšky škody žalobca zohľadnil rozdiel všeobecnej hodnoty tovaru v okamihu zadržania a v okamihu vrátenia tovaru. Zohľadnil teda celé trvanie žalovaným dlhodobo udržiavaného protiprávneho stavu a vyčíslil celkové znehodnotenie tovaru, ktoré počas tejto doby nastalo. Takto určená škoda nemohla nastať už v okamihu zadržania tovaru, ale naopak vznikala postupne a zavŕšená bola až ukončením protiprávneho stavu zo strany žalovaného. Škodová udalosť a aj vznik škody preto nemohli nastať v rovnakom okamihu už v čase zadržania tovaru, ako sa nesprávne domnieva súd prvej inštancie. Podľa žalobcu nie je možné na jeho ťarchu interpretovať podanie trestného oznámenia a uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní. Skutočnosť, že žalobca uviedol ním predpokladanú hodnotu tovaru v čase podania trestného oznámenia neznamená, že vedel a mohol určiť výšku škody, ktorá mu vznikla znehodnotením tovaru, a ktorú uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie. Orgánom činným v trestnom konaní len oznámil údaj, ktorý z jeho pohľadu predstavoval výšku škody, v trestnom konaní si neuplatňoval škodu spôsobenú znehodnotením tovaru, pretože v tom čase ju nebolo možné objektívne vyčísliť ani určiť. Trestné oznámenie a žalobcom uvedená výška škody preto vychádzali z iného základu, než tomu bolo v konaní pred súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že v čase zadržania tovaru žalobca mal vedomosť o tom,

aký tovar mu bol zadržaný a v akej hodnote, sama osebe neznamená, že v momente zadržania tovaru mal aj vedomosť o tom, že na tovare vzniká škoda, v akom rozsahu a výške. Žalobcom vyčíslená škoda na tovare spočíva predovšetkým v jeho poškodení a strate, nie v dobe jeho zadržovania a s tým spojenej nemožnosti, prípadne obtiažnosti predať posezónny a neaktuálny tovar. Majetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku faktického poškodenia a straty po dlhotrvajúcom neoprávnenom zadržaní teda žalobca mohol objektívne vyčísliť v peniazoch až po vydaní a preskúmaní tovaru a škody na ňom vzniknutej počas celej doby neoprávneného zadržania. Ak by aj zadržaný tovar nebolo možné predať, stále by žalobca disponoval určitou majetkovou hodnotou v podobe tohto tovaru, ktorá však v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a ním dlhodobo udržiavaného protiprávneho stavu bola značne znížená.

29. K tvrdeniu okresného súdu vo vzťahu k určeniu a preukázaniu výšky škody

žalobca poukázal na znalecký posudok, ktorý bol vyhotovený odbornou spôsobilou osobou - nezávislým súdnym znalcom, pričom zadanie otázok pre znalca bolo jednoznačné. Znalec určoval všeobecnú hodnotu tovaru podľa predpísaných pravidiel a pri výpočtoch použil prepočet tzv. koeficientom objektivizácie v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z., na ktorú sa odvoláva i súd prvej inštancie. Žalobca poukázal na definíciu vyjadrenú v § 2 písm. g) tejto vyhlášky, z ktorého je zrejmé, že ide o objektivizovanú hodnotu majetku, a teda „všeobecnú cenu“ veci, ako požaduje súdna prax a ako uvádza súd prvej inštancie. Pri stanovení všeobecnej hodnoty veci znalec musí skúmať a aj berie do úvahy faktory miesta a času a podmienok na trhu. Všeobecná hodnota veci potom predstavuje znalcom odhadnutú najpravdepodobnejšiu reálnu hodnotu veci ako takej. Žalobca mal za to, že uplatňovaný nárok preukázal a odôvodnil logicky, keď znalca požiadal, aby určil, aká bola všeobecná hodnota tovaru v čase, keď bol tovar zadržaný a aká bola hodnota tovaru v čase, keď mu bol tovar vrátený. Týmto spôsobom žalobca stanovil, aký je reálny úbytok majetku na jeho strane, t. j. o koľko sa znížila hodnota tovaru, resp. aká je hodnota tovaru, ktorý mu vôbec nebol vrátený. Postup, akým určil výšku uplatňovanej škody je transparentný, reálny a v súlade s ustanoveniami zákona. Za počiatočnú hodnotu bola zvolená všeobecná hodnota vecí. Od tejto hodnoty sa odrátala znalcom stanovená hodnota tovaru v čase jeho vrátenia. Rozdiel týchto znalcom stanovených súm preto nepochybne predstavuje reálny úbytok na majetku žalobcu, a teda i škodu, ktorá mu vznikla. Vyššie uvedený postup určenia výšky škody je i v súlade s konštatovaním súdu prvej inštancie, v zmysle záveru, čo sa rozumie pod pojmom skutočná škoda. Sám okresný súd uviedol, že skutočná škoda predstavuje vyjadrenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody, pričom znalecký posudok je vyhotovený rešpektujúc tieto pravidlá ustálené judikatúrou slovenských súdov. K hodnoteniu záverov plynúcich z výpovede znalkyne súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že znalkyňa relevantným spôsobom vysvetlila, prečo nie je nedôvodné prihliadať na žalobcom poskytnuté ceny. Okolnosť, že znalec vychádza zo zadávateľom poskytnutých údajov sama osebe nemôže znamenať, že posudok je spracovaný nesprávne alebo že ide o nereálne a subjektívne určené údaje. Zároveň žalobca poukázal na prílohu č. 8 vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z., ktorá uvádza, že východisková hodnota zásob vychádza z hodnoty evidovanej v účtovníctve podniku alebo zo skutočného stavu zásob zisteného pri fyzickej inventarizácii. Použitie spojky „alebo“ znamená, že znalec môže vychádzať z ktoréhokoľvek údaju. Takto získaný údaj potom znalec použije na účely výpočtu všeobecnej hodnoty tovaru, a to tak, že zabezpečené údaje sú prerátané koeficientom objektivizácie, v ktorom znalec zhodnotí využiteľnosť zásob, možnosť ich transformácie na peňažné prostriedky, špecifické postavenie majiteľa zásob na trhu, priemerný náklad kapitálu spojeného s ich financovaním, nadbytočné stavy zásob, fyzický a morálny stav zásob a ich špecifické vlastnosti. Ak okresný súd znalecký posudok spochybnil, nebral do úvahy označené ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a v rozpore s nimi označil postup znalca za nesprávny. Žalobca uviedol, že znalkyňa vykonala výpočet všeobecnej hodnoty tovaru pomocou určeného vzorca zo vstupných údajov, ktoré použila v súlade s vyhláškou. Podľa žalobcu ním určené ceny boli štandardné a bežné v danom čase a mieste - tovar sa za tieto ceny v danom čase a mieste bežne predával, nešlo o ceny nadhodnotené, nereálne. Tieto skutočnosti mohol žalobca vysvetliť vo svojej výpovedi, ak by k nej okresný súd pristúpil. Ak žalovaný tvrdil, že ide o subjektívne, takpovediac „vymyslené“ ceny, mal povinnosť k takémuto tvrdeniu produkovať dôkazy, avšak žiadne takéto dôkazy produkované neboli. Ak nielen poskytnuté údaje, ale i samotný znalecký posudok súd prvej inštancie považoval za nesprávny, tak bolo potrebné, aby bol tento postup súdu riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, k čomu nedošlo. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti len stroho a formalisticky stotožnil s argumentáciou žalovaného. Ak znalec postupoval na podklade vyhlášky a použil predpísané znalecké metódy, potom tvrdenie súdu o nedôveryhodnosti bez bližšieho zdôvodnenia nevyznieva presvedčivo, ale pôsobí priam arbitrárne.

30. Žalobca namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie vystupoval ako strana sporu, teda bol nositeľom všetkých práv s tým spojených, teda aj práva osobne sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam uvádzaným protistranou a prejednávanej súdom, ktoré mu bolo postupom súdu prvej inštancie odňaté. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel, alternatívne zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

31. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 17.06.2020. K námietke nesprávneho procesného postupu okresného súdu porušujúceho práva žalobcu na spravodlivý proces, žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu nemôžu obstať, pretože okresný súd postupoval procesne správne a svojim postupom neznemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, pretože žalobca bol počas celého priebehu sporu zastúpený právnym zástupcom, ktorý sa zúčastnil každého pojednávania a navyše žalobca bol predvolaný na pojednávanie, pričom na svoju ľarchu sa žiadneho pojednávania osobne nezúčastnil. Žalobca teda nemohol byť ukrátený na svojich procesných právach tým, že by nemal možnosť sa vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam. V tomto spore sa uskutočnili tri pojednávania, a to dňa 05.09.2019, 24.10.2019, 13.02.2020, ktoré boli uskutočnené v neprítomnosti žalobcu, teda mal opakovane poskytnutú možnosť v spore sa vyjadriť, čo na svoju ľarchu nevyužil.

32. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že rozsudok je prekvapivý, čím bolo zasiahnuté do jeho práva, tak žalovaný bol presvedčený, že tvrdenie žalobcu je nedôvodné a rozsudok prekvapivý nie je. V tomto spore žalovaný namietal, že nárok žalobcu je premlčaný a nepreukázaný. Žalobca tvrdil opak. Tým bolo od počiatku sporu jasné, akým smerom sa bude spor uberať a aké právne a skutkové otázky bude okresný súd posudzovať. Z rozhodnutia je zrejmé, že okresný súd o žalobe rozhodol práve na základe vyššie uvedených skutočností. Žalovaný poukázal i na to, že na prvom pojednávaní podľa § 181 ods. 2 CSP okresný súd vyslovil predbežné právne posúdenie sporu a napriek tomu, že právne posúdenie bolo len predbežné, tak bolo z neho zrejmé, že žalobca už od prvého pojednávania vedel, akým smerom sa uberá uvažovanie okresného súdu o tomto spore. To, že okresný súd zmenil predbežný právny názor v otázke premlčania a nárok posúdil ako premlčaný, vyplynulo z argumentácie predloženej žalovaným. Tvrdenie žalobcu o tom, že rozsudok je prekvapivý, nakoľko sa neopiera o argumentáciu a skutkové vymedzenie veci, ktorá bola naznačená okresným súdom počas pojednávania, nemôže obstať. Okresný súd zamietol žalobu z dôvodu, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný. Námietky žalobcu, ktorými odôvodňuje nesprávne právne posúdenie premlčania ním uplatneného nároku však nemôžu obstať. Okresný súd posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah obchodnoprávny, to znamená, že premlčacia doba je štvorročná. Hoci sa žalovaný s týmto záverom okresného súdu nestotožňuje, nič to nemení na skutočnosti, že nárok žalobcu je premlčaný. Ako správne uviedol okresný súd, škoda žalobcovi vznikla už momentom neoprávneného zadržania tovaru a nie až jeho vydaním. Tento záver vyplýva z toho, že trvaním neoprávneného zadržania tovaru sa menila iba výška škody, avšak škoda vznikla už zadržaním tovaru. Už po zadržaní tovaru žalovaným žalobca vedel o zodpovednom subjekte a aj o škode. Neobstojí preto tvrdenie, že o celom rozsahu (výške) škody nadobudol vedomosť až po vydaní zadržiavaného tovaru žalovaným. Konštantná judikatúra pri otázke, či obsahom vedomosti o škode je aj vedomosť o výške škody, dospela k záveru, že „je potrebné vedieť o druhu škody a rozsahu škody aspoň takým stupňom určitosti, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde spravidla aspoň v približnej sume s tým, že je možné ju dodatočne meniť (uznesenie NS SR sp. zn. 25 Cdo 599/2006 alebo rozsudok NS SR sp. zn. 3Cz 16/1978)“. Inak povedané, záver žalobcu o tom, že nárok na náhradu škody mu vznikol až v momente, keď nadobudol vedomosť o celom rozsahu škody, je v rozpore s judikatúrou. Žalobca totiž mohol uplatniť nárok na náhradu škody aspoň v orientačnej výške a následne preukázať znaleckým dokazovaním, aká výška škody mu v skutočnosti vznikla. Vznik škody už v čase zadržania tovaru zároveň preukázal aj spôsob uplatnenia škody žalobcom v spore. Žalobca totiž škodu k inému dátumu (ako k 25.02.2013, kedy bol tovar žalobcu zadržaný) nevyščísľil. Teda skutočnosť, že škoda vznikla už v momente zadržania tovaru žalobcu bola zrejmá aj zo spôsobu, ako žalobca škodu v tomto spore uplatnil. Pri výpočte skutočnej škody, ktorú si uplatnil žalobca, sa totiž vychádza z hodnoty veci v čase poškodenia. Sám žalobca moment vzniku škody stotožnil s momentom zadržania tovaru žalobcu. Žalobca si nechal vypracovať znalecký posudok, v ktorom znalkyňa požiadala, aby určila, akú hodnotu mal tovar v čase jeho zadržania - teda ku dňu 25.02.2013. Teda pri výpočte ním tvrdenej škody vychádzal z hodnoty tovaru ku dňu jeho zadržania a nie k akémukoľvek inému momentu. Žalobca sa preukázateľne dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá momentom zadržania jeho tovaru (25.02.2013), navyiac sa preukázateľne dozvedel o tom najneskôr dňa 16.05.2013 alebo 30.08.2013, pričom v prípade oboch dátumov platí, že sú to dni, odkedy je právo žalobcu na náhradu škody už

premlčané, na čo správne poukázal okresný súd. Žalobca podľa žalovaného musel vedieť o škode a o zodpovednej osobe dňa 16.05.2013, kedy podal na Okresnom súde Bratislava II žalobu o vydanie vecí - zadržaného tovaru. Pokiaľ by žalovaný vychádzal z predpokladu, že žalobcovi začala plynúť premlčacia doba až 16.05.2013, i v tomto prípade by bol jeho nárok premlčaný, pretože premlčacia doba by mu uplynula 16.05.2017 a žalobca podal žalobu 18.12.2018. Žalobca musel vedieť o škode a o zodpovednej osobe aj dňa 30.08.2013, kedy si uplatnil právo na náhradu škodu za neoprávnené zadržaný tovar v trestnom konaní podľa § 46 Trestného poriadku. Trestné konanie bolo právoplatne skončené dňa 12.02.2014 bez uloženia povinnosti nahradiť škodu. Nemôže obstať argument žalobcu o tom, že v trestnom konaní si neuplatňoval škodu za znehodnotenie zadržaného tovaru, pretože škoda žalobcovi vznikla už zadržaním tovaru. Po vydaní tovaru mohlo dôjsť nanajvýš k ustáleniu výšky škody, nie k vzniku nároku. Teda pokiaľ by aj žalovaný pripustil záver, že žalobca sa o škode a zodpovednom subjekte dozvedel až dňom uplatnenia škody v trestnom konaní dňa 30.08.2013 a podľa Obchodného zákonníka žalobcovi premlčacia doba počas trvania trestného konania nespočívala, potom premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody v civilnom konaní žalobcovi uplynula najneskôr štyri roky odo dňa uplatnenia škody v trestnom konaní, a teda dňa 30.08.2017, pričom žalobca podal žalobu až dňa 18.12.2018, teda žalobcov nárok je premlčaný i v prípade použitia ustanovení Obchodného zákonníka.

33. Ak žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tak s touto námietkou sa žalovaný nestotožnil. Pri posúdení toho, či žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal uplatnený nárok, v prvom rade je potrebné si uvedomiť aký nárok žalobca uplatnil. Medzi stranami bolo od počiatku nesporné, že žalobcom uplatnený nárok predstavuje skutočnú škodu, ktorú mal žalobca utrpieť konaním žalovaného. Ustálená judikatúra pod skutočnou škodou rozumie majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi (R 28/2007). Pri určení skutočnej škody na veci sa vychádza z ceny v čase jej poškodenia. Konštantná judikatúra vymedzuje, že pri určení ceny sa nemožno uspokojiť s účtovnou hodnotou veci, ale treba zistiť tzv. „všeobecnú cenu“ veci (R 27/1977). Žalobca argumentoval, že znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku postupovala podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. Pre účely sporu je však potrebné si uvedomiť, že žalobca nie je bežný spotrebiteľ, ktorý si obstaráva tovary v obchode. Žalobca neobstaráva tovary za ceny, za ktoré by ich obstarával bežný spotrebiteľ. Ak žalobca obstará tovar, ktorý plánuje predáť za určitú cenu a následne si na tento tovar stanoví vlastnú cenu vrátane marže a DPH, tak východiskovou cenou pri určení všeobecnej hodnoty tovaru môže byť nanajvýš obstarávacia cena. Táto cena totiž predstavuje hodnotu, za ktorú si môže žalobca kúpiť náhradnú vec. Znalkyňa preto pri vyčíslení všeobecnej hodnoty tovaru nemohla vychádzať zo skutočného stavu v čase jeho zadržania, pretože uviedla, že reálny stav tovaru v čase jeho zadržania jej nebol známy. Znalkyňa mohla vychádzať iba zo žalobcom určených predajných cien tovaru, teda cien, za ktoré plánoval žalobca tovar ďalej predávať. Predajné ceny určené žalobcom však nepredstavovali ceny, za ktoré bolo možné zadržané tovary objektívne na trhu obstaráť v danom čase a na danom mieste, čo správne konštatoval okresný súd. Žalobcom určené predajné ceny tovaru teda nemôžu predstavovať legitímny podklad pre určenie všeobecnej hodnoty tovaru. Zo znaleckého posudku tak nevyplýva skutočná škoda žalobcu, pretože vychádza z predajných cien a z predpokladu, že žalobca by všetok tovar za tieto predajné ceny predal - čo je neprípustné. Ak by súd žalovaného zaviazal k náhrade škody, bol by tak žalovaný zodpovedný za to, že žalobca nepredal všetok tovar za predajné ceny. Okresný súd tak správne dospel k záveru, že na základe znaleckého posudku nemožno považovať uplatnený nárok za preukázaný. Len pre úplnosť žalovaný uviedol, že hodnotu tovaru nemožno určiť na základe predajných cien tovaru určených žalobcom ako poškodeným subjektom, čo potvrdil už Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 6Co/855/2014.

34. Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd nevykonal navrhnutý dôkaz, a to výsluch strany, tak žalovaný poukázal na to, že výsluch strany je len podporným dôkazom. Správnosť postupu okresného súdu, ktorý nevykonal výsluch žalobcu, vyplýva i zo znenia ust. § 195 ods. 1 CSP. Naviac, nakoľko bolo možné tvrdené skutočnosti (ktoré v spore ani neboli sporné) preukázať aj inak, výsluch žalobcu by bol nadbytočný, a preto ho okresný súd správne nevykonal. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť s priznaním nároku na náhradu trov konania.

35. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 17.07.2020. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie ako i žalovaný nesprávne vyhodnocujú a klasifikujú nárok, ktorý si žalobca uplatnil. Zo všetkých podaní, vyjadrení, znaleckého posudku, ako aj zo spôsobu ako žalobca výšku škody ustálil, jednoznačne vyplýva, že si uplatňuje škodu, ktorá mu vznikla znehodnotením

tovaru. Podľa žalobcu nie je možné, logické a ani správne tvrdiť, že táto škoda vznikla už okamihom zadržania tovaru a následne sa menila len jej výška. K znehodnoteniu tovaru, t.j. strate jeho hodnoty a poškodeniu nedošlo v okamihu jeho zadržania, a preto od tohto okamihu nemožno ani odvíjať začiatok plynutia premlčacích dôb. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2749/2004, sp. zn. 25Cdo 699/1999, pričom ustálenosť označenej judikatúry má pôvod v rozhodnutí R 38/1975, ktoré právne názory neboli doposiaľ prekonané. Žalobcom uplatňovaný nárok predstavuje škodu, ktorá mu vznikla znehodnotením tovaru počas jeho zadržania žalovaným. Podľa označenej judikatúry nemožno tvrdiť, že táto škoda sa prejavila už samotným zadržaním. Vzniknutá škoda má pôvod v dlhšom časovom období, škodový dej - žalovaným udržiavaný protiprávny stav trval značnú dobu a skončil až vydaním vecí. Neobstojí argumentácia, že si žalobca škodu mohol uplatniť už v čase zadržania tovaru, pretože poznal hodnotu tovaru a aj skutočnosť, kto mu tovar zadržal. Vedomosť o hodnote zadržaného tovaru nie je vedomosťou o škode, ktorá postupne vznikla na tovare jeho znehodnotením. Zadržanie tovaru a strata možnosti disponovať s ním, súčasne nie je „udalosťou, z ktorej vznikla škoda“, takou udalosťou môže byť aj skončenie škodového deja. Označená judikatúra vychádza z praktických okolností a logických súvislostí, ktoré sú spojené s uplatnením nároku na náhradu škody v prípade, keď samotný vznik škody vo faktickej - skutkovej rovne nenastáva okamžite po protiprávnom úkone. Poškodený totiž nemôže nárok efektívne uplatniť, ak nepozná jeho výšku, resp. ak sa neskončí samotný škodový dej, v danej veci žalovaným trval udržiavaný protiprávny stav. Z uvedeného je potom nesprávny záver žalovaného a prvoinštančného súdu, že už v čase zadržania tovaru žalobca vedel o škode a že sa len následne menila jej výška. Skutkový stav a druh nároku, ktorý žalobca uplatňuje, efektívne vylučujú, aby svoj nárok uplatnil už v minulosti pred vydaním vecí. Ak by taký nárok žalobca uplatnil, bezpochyby by sa dostal do dôkaznej núdze a ním podaná žaloba by bola označená za predčasnú. Dôrazne namietal opakované vyjadrenia žalovaného o tom, že vznik škody už v čase zadržania tovaru preukazuje aj spôsob uplatnenia škody žalobcom. Spôsob, akým žalobca škodu určil, nestotožňuje moment zadržania so vznikom škody. Naopak potvrdzuje, že škodový dej bol ukončený a škoda sa zavŕšila a prejavila až v okamihu vrátenia vecí. Pri stanovení výšky škody vychádzal z logického a jasného predpokladu, že ku dňu zadržania mal vo svojom majetku a v dispozícii tovar s určitou hodnotou a po skončení protiprávneho stavu vyvolaného a udržiavaného žalovaným, sa jeho majetková situácia v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym stavom vyvolaným žalovaným zmenila - hodnota majetku žalobcu klesla tým, že tovar bol počas zadržania znehodnotený. Po skončení protiprávneho stavu nastoleného žalovaným, teda žalobca mal v dispozícii majetok s inou hodnotou, než pred obdobím zadržania. Rozdiel hodnoty tovaru pred zadržaním a po jeho skončení logicky musí predstavovať škodu, ktorá mu znehodnotením tovaru počas obdobia zadržania vznikla. Takýto postup neznamena, že škoda vznikla už v čase zadržania tovaru. Až v čase vydania tovaru a skončenia neoprávneného zadržania sa do dispozície žalobcu dostal znehodnotený tovar a možno uvažovať o udalosti, z ktorej škoda vznikla. Z použitého výpočtu je zrejmé, že v čase zadržania sa nejednalo o znehodnotený tovar a ani o situáciu, kedy by už škoda vznikla.

36. Pokiaľ žalovaný spochybňoval spôsob akým bola určená výška škody, teda spôsob akým súdna znalkyňa postupovala pri určení všeobecnej hodnoty tovaru, tak s týmito výhradami žalobca nesúhlasil. Podľa žalobcu škodu, ktorá mu vznikla, nemožno chápať len v intenciách naznačovaných žalovaným. Hodnota tovaru musí vychádzať zo „všeobecnej ceny“, teda z objektivizovanej hodnoty. Práve na tento účel pozná a určuje právny poriadok pojem „všeobecnej hodnoty majetku“, a to v § 2 písm. g) vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z.. Ak žalovaný poukazuje na skutočnosť, že je nutné vychádzať zo „všeobecnej ceny“, takou „všeobecnou cenou“ je práve „všeobecná hodnota majetku“ určená podľa ustanovení vyššie uvedenej vyhlášky. Tento záver vylučuje námietky žalovaného a závery prvoinštančného súdu, ktoré spochybňujú závery znalca len z dôvodu, že pri určení všeobecnej hodnoty majetku vychádzal z určených predajných cien tovaru žalobcom a rovnako jasne preukazujú, že názor žalovaného, podľa ktorého predajné ceny nemôžu byť podkladom na určenie všeobecnej hodnoty tovaru, sú v rozpore so znením vyhlášky. Znalec neporušil žiadne ustanovenia vyhlášky a pri určení všeobecnej hodnoty majetku postupoval metódami, ktoré zákonodarca pre jej určenie ustanovil. Znalec postupoval v súlade s postupmi opísanými v prílohe č. 8 vyhlášky. Predložený znalecký posudok preto nie je chybný ani nesprávny, pričom jeho chybnosť a nesprávnosť ani nebola v konaní nijako preukázaná. V konaní nebolo preukázané ani to, že by objektivizácia žalobcom poskytnutých cien znalcom bola vykonaná chybné. V prípade žalobcom poskytnutých cien znalec nemal potrebu pristúpiť k ich korekcii, čo preukazuje skutočnosť, že žalobcom stanovené ceny zodpovedali hodnote tovaru, neboli nadhodnotené a vyjadrovali obvyklú a reálnu hodnotu tovaru. Ak žalovaný tvrdil, že objektivizáciu nevykonával správne, mal produkovať dôkazy, k čomu nedošlo.

37. Žalobca v ďalšej časti vyjadrenia trval na tom, že nevykonaním jeho výsluchu došlo v konaní k procesnej vade a bol založený odvolací dôvod v zmysle ním podaného odvolania. Uviedol, že žalovaný až v podaní zo dňa 19.11.2019 doplnil svoju argumentáciu o okolnosti súvisiace so žalobcom podaným trestným oznámením. Do času, kým žalovaný nezačal poukazovať na priebeh trestného konania, ako aj s poukázaním na predbežné právne posúdenie okresným súdom, ktorý najprv otázku premlčania vyhodnotil inak, nebolo pre riadne zistenie skutkového stavu nutné, aby sa žalobca osobne k týmto okolnostiam vyjadril. Takáto nutnosť vznikla, keď žalovaný sám ako dôkazy predložil zápisnice o úkonoch z trestného konania. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení tvrdil, že výsluch žalobcu nebol potrebný a považuje ho za nadbytočný, tak sám v podaní z 19.11.2019 uviedol, že sa pripája k návrhu, aby bol vo veci vypočutý. Takže tento postup žalovaného žalobcu považoval za účelový. Mal za to, že vzhľadom na postup žalovaného, predloženie listín týkajúcich sa trestného konania, zhodný návrh oboch strán sporu, bolo namieste, aby bol vo veci vypočutý a bolo zrejmé, k akým skutočnostiam má byť vypočutý, ktoré už vyplývali zo samotnej žaloby, kde tento výsluch navrhnutý bol. Zotrval na dôvodoch a rozsahu odvolania, pričom mal za to, že je v celom rozsahu dôvodné.

38. Žalobca samostatným podaním požiadal, aby mu odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (ak bude rozhodovať rozsudkom) elektronickými prostriedkami prostredníctvom úradnej elektronickej schránky splnomocneného právneho zástupcu žalobcu.

39. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 21.7.2020 bolo vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného doručené žalovanému prostredníctvom zástupcu podľa doručky na č.l. 460 rub spisu s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadríť, ktorú možnosť žalovaný nevyužil.

40. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, na základe podaného odvolania žalobcu bez nariadenia pojednávania a rozsudok okresného súdu zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

41. Primárne krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania poukazuje na to, že vychádzal z rozsahu a dôvodov odvolania žalobcu, obsiahnutých v podaní zo dňa 02.04.2020. Z dôvodov odvolania žalobcu boli vyhodnocované tie, ktoré podľa názoru krajského súdu mali podstatný význam pre jeho rozhodnutie a závery ním prijaté.

42. Žalobca v podanom odvolaní namietol predovšetkým záver okresného súdu o premlčaní ním uplatneného nároku, a teda jeho odvolanie vo svojej podstate smeruje proti záverom okresného súdu ohľadom právneho posúdenia prejednávanej sporu.

43. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Za účelom posúdenia tejto odvolacej námietky žalobcu považuje krajský súd za potrebné citovať relevantnú právnu úpravu.

44. V súvislosti s odvolacím dôvodom žalobcu, spočívajúcim v námietke nesprávneho posúdenia premlčania jeho nároku, za aplikácie ust. § 383 CSP krajský súd uvádza, že pri jeho hodnotení a posúdení bolo nevyhnutné vychádzať nielen zo skutkového vymedzenia žalobného nároku, ale aj z dokazovaním zisteného skutkového stavu.

45. Krajský súd zvyrazňuje, že žalobca v podanej žalobe doručenej okresnému súdu dňa 19.12.2018 uviedol sumár skutkových tvrdení podľa ust. § Čl. 7 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 132 ods. 1 CSP k nároku na zaplatenie sumy 269.766,72 Eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody. Zo žalobcom popísaného skutkového stavu (deja) vyplývalo to, že na základe uzatvorenej podnájomnej zmluvy s nájomcom Obuv LUNA, s.r.o. mal v podnájme časť nebytových priestorov nachádzajúcich sa v obchodnom centre v

Prievidzi, ktoré priestory mal nájomca prenajaté na základe nájomnej zmluvy so žalovaným. Žalovaný dňa 25.02.2013 zadržal tovar žalobcu v danom priestore, ktorého vydania sa žalobca domáhal v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, v rámci ktorého bolo žalobe o vydanie vecí vyhovené, a to rozsudkom č.k. 15Cb/116/2013-3140 zo dňa 24.09.2014 a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2018 a vykonateľnosť dňa 04.03.2018. Po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozsudku bol žalobca žalovaným oslovený na prevzatie vecí, pri preberaní ktorých zistil, že neboli vydané všetky veci, ktoré žalovaný mal vydať a zároveň niektoré z vydaných vecí boli poškodené, resp. došlo k poklesu ich hodnoty. Išlo o tovar - obuv a galantérny tovar, a to sezónny a tovar kolekcií určených na rok 2013. V dôsledku neoprávneného zadržovania majetku žalobcu, t.j. znemožneniu s predmetným tovarom nakladať od roku 2013, došlo k poklesu jeho všeobecnej hodnoty z dôvodu veku, sezónnosti (rok 2013), degradácie materiálov nesprávnym skladovaním a manipuláciou, t.j. ku škode. Žalobca pre určenie výšky škody dal vypracovať znalecký posudok, ktorým bola určená škoda rozdielom medzi všeobecnou hodnotou v čase zadržania tovaru a jeho hodnotou v čase vydania.

46. Je potrebné súhlasiť so zhodnotením okresného súdu, čo odvolateľ ani nenamietal, že vzťah sporových strán (mimozmluvný) je vzťahom obchodnoprávnym, a preto uplatnený nárok ako i vznesenú námietku premlčania bolo potrebné posudzovať v zmysle právnej úpravy Obchodného zákonníka, keďže nebolo sporné to, že strany sporu konali ako podnikatelia pri podnikateľskej činnosti.

47. Podľa ust. § 398 Obchodného zákonníka, pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

48. V prejednávanej príhode bolo medzi stranami sporné ustálenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, zakotvanej citovaným právnym ustanovením. Za účelom posúdenia tejto spornej okolnosti sa odvolací súd oboznámil s obsahom spisového materiálu okresného súdu, ktorého súčasťou je aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 15Cb/116/2013-3140 zo dňa 24.09.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/855/2014 zo dňa 31. januára 2018, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť vydať žalobcovi veci špecifikované v prvom výroku tohto rozhodnutia, a to uvedením do tabuľkového prehľadu s údajmi por. č., druh, spolu ks., ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2018 a vykonateľnosť dňa 04.03.2018. V tomto rozhodnutí, jeho odôvodnení bolo konštatované to, že žalovaný ako prenajímateľ vecí patriace žalobcovi zadržoval neoprávnené, ako aj to, že žalovaný ako prenajímateľ nesie riziko, že bude zodpovedať za prípadné znehodnotenie alebo zničenie vecí, za ich stratu a podobne. Z uvedeného tak bolo zrejmé, že do momentu vydania vecí žalovaný bol neoprávneným držiteľom, ktorému okrem súdnym rozhodnutím uloženej povinnosti vec vydať vznikla v zmysle § 131 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj povinnosť nahradiť škodu, ktorá neoprávnenou držbou vznikla. Následne došlo k vydaniu vecí žalovaným žalobcovi a posúdeniu ich hodnoty k momentu vydania, čo žalobca osvedčoval doloženým Znaleckým posudkom č. 26/2018.

49. K podstate premlčania uplatneného nároku možno vo všeobecnosti uviesť, že sa jedná o právny inštitút, ktorý s neuplatnením práva veriteľom na súde či u príslušného orgánu v priebehu stanovenej premlčacej doby spája možnosť danú dlžníkovi, aby po uplynutí tejto stanovenej doby úspešne zabránil vymáhaniu tohto práva vznesením námietky, že právo bolo premlčané. Po uplatnení dôvodnej námietky premlčania zo strany dlžníka tak nárok ako taký síce naďalej existuje, avšak je oslabený tým, že právo z neho vyplývajúce nie je možné v súdnom konaní veriteľovi priznať. Úprava premlčania v Obchodnom zákonníku má komplexnú povahu, a preto sa premlčanie v obchodných vzťahoch spravuje výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka. V citovanom ustanovení § 398 zakotvuje Obchodný zákonník jednak subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný ju nahradiť, pričom dĺžka tejto subjektívnej premlčacej doby zodpovedá všeobecnej premlčacej dobe podľa § 392 OBZ (4 roky). Zároveň z tohto ustanovenia plynie objektívna premlčacia doba pri práve na náhradu škody, ktorá je v dĺžke 10 rokov a jej začiatok je viazaný na deň, kedy došlo k porušeniu povinnosti. V konaní však bolo relevantné zaoberať sa námietkou premlčania vznesenou žalovaným vo vzťahu k možnému uplynutiu subjektívnej premlčacej doby.

50. Obchodný zákonník pri úprave plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k nároku na náhradu škody začatie plynutia premlčacej doby viaže nielen na okamih, kedy sa poškodený o relevantných okolnostiach vo vzťahu k nároku na náhradu škody dozvedel, ale tiež na okamih, kedy sa o týchto relevantných okolnostiach poškodený dozvedieť mohol, podstatnou je však tiež otázka, kedy škoda

vznikla, pretože poškodený sa nemohol o škodu a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedieť skôr, než škoda vznikla (primerane rozsudok NS ČR sp. zn. 29 Cdo 1021/11, sp. zn. 32 Cdo 513/2015). K posúdeniu okolností významných pre začiatok plynutia premlčacej doby je však nevyhnutné sa zaoberať okolnosťami tvrdenými v žalobe, teda tým, v čom spočíva tvrdená škoda, ktorej náhrady sa žalobca domáha. Ak žalobca v žalobe vymedzil škodu ako rozdiel medzi cenou tovaru v čase jeho zadržania a stavom tohto tovaru a jeho cenou v dobe jeho vydania, tak z tohto vymedzenia bolo nevyhnutné vychádzať. Takáto škoda teda skutočne mohla vzniknúť až v okamihu vydania tohto neoprávnene zadržaného tovaru, a preto štvorročná subjektívna lehota vyplývajúca z ust. § 397 a § 398 Obchodného zákonníka nemohla začať plynúť skôr, než v tento okamih, pretože žalobca - odvolateľ sa o škodu nemohol dozvedieť skôr, než vôbec vznikla. Z uvedeného preto nesúhlasí odvolací súd so záverom okresného súdu, že škoda žalobcovi vznikla zadržaním tovaru, t.j. dňa 25.02.2013, ktorým okamihom začalo znižovanie hodnoty tovaru, teda začala vznikať škoda, a preto posúdil námietku premlčania žalovaným pri podanej žalobe dňa 19.12.2018 za dôvodnú.

51. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca (ako poškodený) sa preukázateľne dozvedel o vzniknutej škode a jej rozsahu (výške) do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť žalobou na súde (§ 391 ods. 1 Obchodného zákonníka) až po vydaní neoprávnene zadržanej veci (tovaru), pretože až po tomto vydaní bolo možné zistiť, či ku škode skutočne došlo a v akej výške. Subjektívna premlčacia lehota preto nemohla začať plynúť tak, ako vyhodnotil okresný súd dňa 25.02.2013, kedy došlo k zadržaniu veci (tovaru) žalovaným. Okresný súd opomenul to, že o škode spočívajúcej nielen v znížení hodnoty tovaru a jeho predajnosti, sa žalobca mohol reálne dozvedieť až okamihom jeho vydania. V prípade, ak by bol začiatok plynutia premlčacej doby posudzovaný od okamihu, kedy došlo k neoprávnenému zadržaniu tovaru, nie je možné k tomuto okamihu vyjadriť záver o tom, že škoda žalobcovi vôbec vznikla, či vôbec mohla vzniknúť, teda nebola splnená jedna zo základných podmienok uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je vznik škody. Pretože okamih vzniku škody musí predchádzať momentu, kedy sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný k jej náhrade, nemohla subjektívna premlčacia lehota k uplatneniu práva na náhradu predmetnej škody začať plynúť dňa 25.02.2013. Dodáva sa, že ak nárok na náhradu škody tvorí neoddeliteľný celok, potom je potrebné vychádzať z momentu, kedy poškodený mohol škodu spoľahlivo zistiť. Vo vzťahu k výške škody, túto v danom prípade predsa nebolo možné určiť pred vrátením neoprávnene zadržaného tovaru, lebo až po jeho vrátení mohli byť posudzované jeho kvantitatívne a kvalitatívne parametre, ako základ pre výšku. Pri úvahe, kedy sa poškodený mohol dozvedieť o škode je potrebné vychádzať z preukázanej možnosti, na čo nepostačuje to, že žalobca uplatnil svoj nárok v trestnom konaní s uvedením určitej výšky, ktoré konanie má iný charakter.

52. K úplnosti je potrebné uviesť, že pokiaľ by žalovaný po zistení, že ide o zadržanie tovaru vo vlastníctve žalobcu ako podnájomcu, tento vydal, resp. náležite ho opatroval podľa § 151t v spojení § 151i Občianskeho zákonníka (o.i. chránil pred poškodením, stratou zničením), potom by žalobcom tvrdená škoda nevznikla v celom rozsahu (resp. v časti). Teda nedošlo by k vzniku škody, ktorá by mohla byť následne uplatnená na súde žalobou, a to s konkrétnym vyčíslením.

53. K záveru okresného súdu, že žalobca ani výšku škody relevantne nepreukázal, je potrebné upriamiť pozornosť na to, že to bol žalobca, ktorý doložil znalecký posudok a bola vypočítaná znalkyňa do Zapisnice o pojednávaní zo dňa 24.10.2019, ktorá sa vyjadřila k tomu s akými údajmi pracovala a vychádzala z vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. jej prílohy č. 8, ktorá sa zaoberá stanovením všeobecnej hodnoty zásob. Žalovaný len spochybnil znalkyňou použité vstupné údaje, avšak neoznačil a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie opaku.

54. Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol predčasne ohľadne nesplnenia predpokladov pre priznanie uplatneného práva na náhradu škody a nesprávne posúdil žalovaným uplatnenú námietku premlčania, a preto bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

55. Súd prvej inštancie v novom konaní bude vec posudzovať v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vyplývajúceho z odôvodnenia tohto rozhodnutia a jeho úlohou bude zaoberať sa vecou čo do merita, teda uplatneným právom žalobcu na základe včas podanej žaloby, a to za stavu, ak v novom konaní nenastane podstatná zmena skutkového a právneho stavu oproti tej, z ktorej vychádzal krajský súd. Odvolacím súdom sa ďalej uvádza i to, že ak je potrebné posudzovať aj skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, je potom žiaduce k týmto skutočnostiam takto i pristupovať. Zároveň je však

nevyhnutné klásť dôraz na dôkaznú povinnosť nielen tej sporovej strany, ktorá má svoj nárok uplatnený v súdnom konaní preukázať, ale aj tej strany, ktorá sa voči tomuto nároku bráni.

56. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

57. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.